

28) De Wette-Reabiger, Arch. bl. 1.

29) Zoo las in 1571 Azarja de Rossi, Meor Enajim, cap. 56, geciteerd door M. A. Levy op bl. 4 van zijne „Geschichte der Jüdischen Munzen“, Leipzig, Nies'sche Buchdr. 1862.

30) Dat de afkortingen (ש, שג, שב, שז) als jaartallen zijn op te vatten, blijkt o. a. uit de vergelijking met andere munten, die de aanwijzing שנת אהה voluit dragen.

31) Levy (a. w. bl. 159 seq.) citeert: Bereschith rab. cap. 39, Baba Kama 97 b, Sanhedrin 2, 3 en verklaart deze plaatsen uit woordspeling met מוניטא, Pl. מוניטין, dat zoowel met moneta als met monitum in verband kan worden gebracht.

32) De wetenschappelijke behandeling der Joodsche numismatiek wordt geacht te beginnen met Frans Perez Bayer, aartsdiaken van Valentia, die tegen O. G. Tychsen (Die Unächtheit der jüdischen Münzen mit hebr. und samar. Buchstaben bewiesen, Rostock 1779) de echtheid der Joodsche munten handhaafde (De Numis Hebraeo-Samaritanis, Valentiae Edetanorum, ex officina Benedicti Montfort 1781 en Numorum Hebraeo-Samaritanorum Vindiciae, ibidem 1790).

33) F. de Saulcy, Recherches sur la Numismatique Judaïque, Paris, Firmin Didot Frères, 1854.

34) De Saulcy verdeelt de Joodsche muntgeschiedenis in drie tijdperken:

Première Epoque: Monnaies autonomes frappées pendant le règne d'Alexandre le Grand (hiertoe brengt hij de munten zonder naam van een' heerscher, waaronder de zilveren sikkelen behooren). — Deuxième Epoque: Monnaies des princes Asmonéens. — Troisième Epoque: Dynastie des Iduméens (hieronder begrepen de munten der keizers, van Barcochba en van Aelia Capitolina).

35) De Saulcy beroept zich op Josephus, Ant. XI, 8, 5 (ed. Naber, vol. III pag. 62 [337—339]). Doch daar is onder de privileges, die Alexander den Joden toestaat, van muntrecht geen sprake. Zie verder o. a. Levy, a. w. bl. 114. Volgens Schürer (zie de volgende aantekening) is De Saulcy later zelfs tot den tijd van Ezra teruggegaan. Maar de bewuste munten